

„Myslím, že vchod je hned vedle tohoto žlutého domku,“ prohlásil a zamířil tím směrem tak rychle, že soudce musel přidat do kroku, aby se opět neztratil v mlze.

„Chceš říct ,tohoto žlutého domku, který vypadá jako všechny ostatní?“

Ve skutečnosti je za rohem ulice neočekával vchod do karavanseráje, ale vchod do kasáren. Aspoň tak Ti získal dva vojáky, kteří se uvolili odvézt mrtvolu do bezpečí hradeb, když jim opatřili kolečko, které tu majitel zapomněl.

Malý průvod brzy vešel do budovy i se svým nákladem smrti a neštěstí.

„Zavřete vrata!“ křikl na ně někdo. „Pouštíte sem mlhu a smrad!“

Když viděli, že mají s sebou mrtvolu, vojáci byli přesvědčení, že je to první oběť útočníků, které už snad jen jejich velitel stále ještě považoval za bytosti z masa a kostí, jaké může voják porazit. Hroznou pověru stvrzovala skutečnost, že na první pohled nebylo vidět žádné zranění.

„Nechcete nám sem snad přivést všechny zdejší mrtvoly?“ znepokojoval se kapitán.

Ti slíbil, že se nezdrží. Také požádal, aby mu ukázali přesný směr karavanseráje.

„To je jednoduché. Půjdete ulicí U Zeleného mlýna, zahnete do ulice Zlaté pagody a odtamtud už zamíříte k šedé střeše karavanseráje, ten je o patro vyšší než ostatní budovy.“

„A jak to mám udělat, abych ten zelený mlýn, tu zlatou pagodu a střechu vyšší než ostatní viděl?“ ptal se Ti.

Pu připustil, že situace jejich obvyklé metodě orientace příliš nevyhovuje. Ti mu navrhl, aby vyslal své muže, kteří budou na místech odpovídajících hlavním světovým stranám bít do gongu. Ten na severu uhoď jednou, ten na východě dvakrát, na jihu třikrát a na západě čtyřikrát. Tak budou všichni vědět, kterým směrem se ubírají.

„Vaším mužům postačí jen odříkávat hymnus ke slávě Císaře. Pokaždé, když se opakuje ‚Věhlas a dlouhý život‘, bum!, několik úderů na pozdrav Jeho Veličenstvu!“

Ti se raději neodvažoval do přízračných končin, dokud se ten systém neujme.

„Mohu Vaši Excelenci ubezpečit, že teď už jsem si úplně jistý, kudy máme jít!“ tvrdil Ma Žung.

Ti raději neřekl, co si o tom slibu myslí, a využil čekání k prohlídce těla toho nešťastníka Fanga, nataženého na trakaři. Nervózními pohyby rozhalil tři vrstvy šatů, které měl nebožtík na sobě, a na hrudi ve výši srdce objevil tutéž maličkou díрку, jíž si všiml u Tung Caa. Fang byl zabit stejným způsobem, a tudíž zřejmě i stejnou osobou, protože za celou svou dlouhou kariéru se Ti s takovým postupem nesetkal. Vrah, s nímž tu měli co do činění, nebyl nějaký malý darebák ze spodiny, který svého nepřítele ubije v temné uličce polenem. Stáli tu proti zkušenému zabijákovi, neřkuli proti profesionálovi hanebnosti. Kdokoli by raději volil soužití s jedovatým zvířetem, protože i had nebo štír vám poskytnou šanci vyváznout. Teď už nebylo pochyb, že se obyvatelé

vesnice dostali do kleští mezi neviditelnou armádu, mlžné ďábly a nelítostného zabijáka.

„Kterýpak démon ho oddělal?“ ptal se kapitán Pu.

„Ten druh, který se dává najmout na špinavou práci a nechává si platit v těžkých zlatých slitcích,“ odvětil soudce.

Důstojníkovi se trochu ulevilo, i když se nezdál úplně zavrhnout možnost, že spíš mají co dělat se zvířetem s velkými drápy vyplivnutým z útroby země.

Když skončili s prohlídkou, mandarín a jeho pobočník se chystali kasárna opustit.

„Svého přítele si s sebou nevezmete?“ zeptal se kapitán Pu a ukazoval na mrtvolu na trakaři.

„Ne,“ řekl Ti, „ale radím vám ho zase obléci. Neprokazovat dost úcty zesnulým znamená koledovat si o jejich pomstu, a tu v této chvíli nepotřebujete.“

Na pověrách byla dobrá jedna věc, umožnily vám hodit jisté práce na krk důvěřivým jedincům.

Když byli venku, jasně slyšeli gong ze severu, tedy jeden úder, jehož původce stál na střeše kasáren, a trochu slaběji ty z východu a ze západu, neboť byly daleko, a vůbec ne gong z jihu. Karavanseráj se nacházel v západní čtvrti, soudce s pobočníkem tedy zvolili jako orientační bod směr, odkud zaznívaly čtyři údery. Smrdutá mlha ještě zhoustla.

„Naši nepřátelé dali vařit větší várku toho neblahého odvaru,“ usoudil Ma Žung.

Smyčka invaze démonů se kolem nich beze vší pochybnosti utahovala. Juové se už teď cítili zaživa ponořeni do proudu žhavých plynů a par z onoho světa. Každý, kdo se

odvážil vyjít na čerstvý vzduch, okamžitě oslepl a bloudil podsvětí temnotou, a ti, kdo se ukrývali vevnitř, byli už jen vyděšené myši.

System čtyř gongů nebyl úplně spolehlivý, hlavně když zvuku stála v cestě širší a dost dlouhá budova jako tržiště nebo okrsek chrámu. Jejich putování se jim zdálo nekonečné. Naštěstí měl Ti i jiné metody, jak se v temnotě orientovat. Mimo jiné si všiml, že když nevidíte ani zbla, cesta se vám zdá mnohem delší, než kdybyste viděli.

Ma Žung byl podrážděný, že byl usvědčen z omylu, a podivoval se:

„Já nevěděl, že se na klasických studiích učí i tohle.“

„Ale ano,“ odvětil Ti, který raději cudně pomlčel o svých nesčetných nočních eskapádách v době, kdy studoval v obrovském hlavním městě Čchang-anu. „Jdi první. Když přidáš do kroku, přitisknu se k tobě ramenem.“

„Abychom se zase jeden druhému neztratili?“ měl za to pobočník.

„Tak tak, proto.“

A také aby nebyl první, kdo narazí přímo do nevyhnutelných neviditelných překážek. Ta opatrnost se ukázala jako rozumná, když se Ma Žung potkal se sloupem a vyřkl nadávku, v níž se vyskytoval želví hermafrodit a co mučivého mu provede.

„Konečně dobrá zpráva!“ řekl soudce a pustil jeho rameno.

„Nevím jaká,“ řekl jeho pobočník a třel si naražený nos.

Ti ukázal na korouhev připevněnou na dotyčném sloupu. Označovala vchod do karavanseráje.